

Tööd peab armastama...

Hommikul, veel siis, kui esimesed päikesekiired pole suutnud kustutada tähtedetuhi sära, väljub Vinni külas künkal asuvast vanast majast keskikka jõudnud hallisilmaline jõulise rühiga naisterahvas lumiste õunapuude vahelt looklevale reejälgede vahele sõtkutud jalgteele.

Lüpsja-karjatalitaja tööpäev algab vara, algab juba siis, kui ümberkaudsete kolhoosiperede kukedki pole jõudnud hommikust kirema hakata. Nii alustab oma tööpäeva enne kukke ja koitu ka Elfriede Veidenbaum — Ed. Vilde nimelise ühismajandi ja ka rajooni parim lüpsja-karjatalitaja.

Kilomeetripikkusel teerajal, mis lahutab kodutaret lehmalaudast, lumes sumades meenutab ta mõttes oma kümnet hoolealust — lüpsigruppi kelle majandi kollektiiv on tema hoole alla usaldanud. Ju husliku mööduja silm ei oskaks eraldada üksteisest neid kümnet eesti punast tõugu lehma. Elfriedele ei ole need aga mitte ainult lehmad, vaid hoolealused, kellel igaühel on om-

ga paarisaja kg võrra 4000 piir piima väljalüpsi osas lehema kohta — see nõuab rohkemat kui sööda etteandmine ja lüpsikuga lehma all istumine.

Pealiskaudse pilguga võib pidada lüpsja-karjatalitaja elukutset võib-olla lihtsaski: lüps, sööda etteandmine, sõnniku ja virtsa laudast väljatoometamine... Pealegi kõik see kordub päevast päeva, aastast aastasse.

Elfriede hallid silmad on aga elus palju näinud... süngi, lüpsja töös, on oma saladused, võimalused, mis sind tõukavad ikka ja jälle uue

harjumused, tujud ja tahtmised. Kõike seda tuleb arvestada kõrgete väljalüpside saavutamise raskel ja keerukal teel.

Seda teed näib Veidenbaum tundvat. Uletada 11 kuu-

otsingu radadele. Ei saa ju täna rahulduda sellega, mida saavutasid eile, ja homme päev nõuab nii eilsete kui ka tänaste kogemuste kokkupanekut ja lahtiharutamist, sellest kerast uute tõeterade leidmist. Kuidas tal see on õnnestunud, üks sellest räägi saadud autasud: Tööpunalipu orden, rinnamärk «Vabariigi parim loomatalitaja» ja üleliidulise põllumajandusnäituse hõbemedal. Mullu (Järg 4. lk.)

Tööd peab armastama...

(3. lk. järg)

õnnestus. Tekkis lünki söödaraatsioonis. Oktoobrikuus piimatoodang langes... 0,25 ha juurvilja, mida lüpsjad-karjatalitajad ise kasvasid ja koristasid, ei suuda ilma kapsatu olukorda lahendada. Söödakapsale jääb teiste kultuuride seas kindel koht.

Eks peitu vabariigi ühe parema noorlüpsja-karjatalitaja Kereme edu saladuski oma vanema töökaaslase E. Veidenbaumi kogemuste omandamises ja ellurakendamises.

Mis on vildelase edu põhjuseks? Elfriede tavatseb lihtsalt selgitada — tööd tuleb teha südamega, tööd peab armastama! Tööarmastusest muidugi üksi on vähe — see tuleb liita aastate jooksul omandatud kogemustega. Karjatalitajal on aga nii ühte kui ka teist. Nii laseb ta lehma paaritada selliselt, et poegimine ei toimuks korruga. See-ega ei teki perioode, millal töökoormus on eriti suur, ja suhteliselt «lõdevamaid» ajajärke. Töökoormuse ühtlane jaotamine kogu aastale võimaldab loomi paremini hooldada ja söödaraatsiooni koostamisel tiinete ning ülejäänud lehmade iseärasusi arvestada. Rajooni parim lüpsja-karjatalitaja on ka kolmekordse lüpsivi veendunud pooldaja. Eriti suurt tähelepanu pöörab Elfriede oma töös sügisese siirdoperioodi organiseerimisele. Selle perioodi peamiseks kultuuriks on söödakapsas — selline on eesrindlase kindel arvamus. Mullu aga nendel söödakapsas osaliselt eba-

õnnestus. Tekkis lünki söödaraatsioonis. Oktoobrikuus piimatoodang langes... 0,25 ha juurvilja, mida lüpsjad-karjatalitajad ise kasvasid ja koristasid, ei suuda ilma kapsatu olukorda lahendada. Söödakapsale jääb teiste kultuuride seas kindel koht.

Elfriede Veidenbaum on juba 9 aastat kolhoosis karjatalitajaks — inimese elus on see küllaltki pikk periood. Selle kestel on suur hulk vett ära voolanud ja kodukolhoosi elus palju, isegi väga palju muutunud. Selle aja vältel on Veidenbaumil kaks tüdruku suureks siringunud. Tublid tüdrukud on nad mõlemad. Noorem — III klassi õpilane — aitas koolivaheajal ema lüpsi juures, vanem aga töötas suvepäevadel kodumajandis karjasena, teenides oma 80 normipäeva välja. Ema hellitab salajas mõtet, et tütreid kord, kui tema käed väsivad, temalt tööjärje üle võtavad ja õpitud koolitarkuse koduküla kaunile tulevikule pühendavad. Eks uuele põlvkonnale mõeldes olegi Elfriede koos mehega raha hoiule kogunud, et tänava uue elumaja ehitamisega algust teha.

H. LAUSMA